TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. lapkričio 19 d.*

Byloje C-118/07

dėl 2007 m. vasario 20 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama M. Huttunen, H. Støvlbæk ir B. Martenczuk, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Suomijos Respubliką, atstovaujamą J. Heliskoski, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: suomių.

palaikomą

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos M. Lumma ir C. Blaschke, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Vengrijos Respublikos, atstovaujamos J. Fazekas,

Lietuvos Respublikos, atstovaujamos D. Kriaučiūno,

Austrijos Respublikos, atstovaujamos C. Pesendorfer, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro antrosios kolegijos pirmininko pareigas einantis ketvirtosios kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot (pranešėjas), teisėjai C. Toader, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann ir L. Bay Larsen,

generalinė advokatė E. Sharpston,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2009 m. rugsėjo 10 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad nesiėmusi tinkamų priemonių tam, kad pašalintų nuostatų, esančių dvišaliuose investicijų susitarimuose dėl abipusio investicijų skatinimo ir apsaugos, kuriuos Suomijos Respublika sudarė atitinkamai su buvusia Sovietinių Socialistinių Respublikų Sąjunga, kurios teises ir pareigas perėmė Rusijos Federacija (susitarimas pasirašytas 1989 m. vasario 8 d., SopS 58/1991), Baltarusijos Respublika (susitarimas pasirašytas 1992 m. spalio 28 d., SopS 89/1994), Kinijos Liaudies Respublika (susitarimas pasirašytas 1984 m. rugsėjo 4 d., SopS 4/1986), Malaizija (susitarimas pasirašytas 1985 m. balandžio 15 d., SopS 79/1987), Šri Lankos Socialistine Demokratine Respublika (susitarimas pasirašytas 1985 m. balandžio 27 d., SopS 54/1987) ir Uzbekistano Respublika (susitarimas pasirašytas 1992 m. spalio 1 d., SopS 74/1993), toliau kartu – ginčijami dvišaliai susitarimai, nesuderinamumą su EB sutartimi kapitalo pervedimo srityje, Suomijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 307 straipsnio antrąją pastraipą.

Teisinis pagrindas

2 Suomijos Karalystė prieš įstodama į Europos Sąjungą sudarė ginčijamus dvišalius susitarimus.

3 Šie susitarimai įsigaliojo atitinkamai: su Rusijos Federacija – 1991 m. rugpjūčio 15 d., su Baltarusijos Respublika – 1994 m. gruodžio 11 d., su Kinijos Liaudies Respublika – 1986 m. sausio 26 d., su Malaizija – 1988 m. sausio 3 d., su Šri Lankos Socialistine Demokratine Respublika – 1987 m. spalio 25 d. ir galiausiai su Uzbekistano Respublika – 1993 m. spalio 22 dieną.

4 Šiais susitarimais kiekvienos susitariančios šalies investuotojams užtikrinama laisvė pervesti su investicijomis susijusius mokėjimus laisvai konvertuojama valiuta.

5 Visuose susitarimuose, išskyrus tą, kuris sudarytas su Rusijos Federacija, yra sąlyga, kuri užtikrina investicijų apsaugą susitariančios šalies teisės aktų nustatytose ribose. Pavyzdžiui, su Šri Lankos Socialistine Demokratine Respublika sudarytame susitarime yra ši sąlyga: „Kiekviena susitarianti šalis bet kokiomis aplinkybėmis neperžengdama savo vidaus įstatymų ir dekretų nustatytų ribų bei vadovaudamasi tarptautine teise užtikrina pagrįstą ir tinkamą kitos susitariančios šalies piliečių ir bendrovių investicijų traktavimą“.

Ikiteisminė procedūra

6 Manydama, kad ginčijami dvišaliai susitarimai gali trukdyti taikyti kapitalo judėjimo ir mokėjimų apribojimus, kuriuos Europos Sąjungos Taryba gali nustatyti pagal EB 57 straipsnio 2 dalį, 59 straipsnį ir 60 straipsnio 1 dalį, Komisija 2004 m. gegužės 7 d. Suomijos Respublikai nusiuntė oficialų pranešimą.

7 2004 m. liepos 7 d. raštu ši valstybė narė pateikė Komisijai pastabas dėl minėto oficialaus pranešimo. Ji tvirtino, kad ginčijamos šių susitarimų sąlygos jai netrukdo laikytis įsipareigojimų pagal EB 57 straipsnio 2 dalį ir EB 59 bei EB 60 straipsnio 1 dalį.

8 Manydama, kad Suomijos Respublikos pateikti argumentai nepakankami, Komisija 2005 m. kovo 16 d. išsiuntė jai pagrįstą nuomonę.

9 Atsakydama į minėtą pagrįstą nuomonę Suomijos Respublika 2005 m. gegužės 19 d. raštu pateikė Komisijai pastabas. Ji pakartojo savo ankstesnius argumentus.

10 Manydama, kad šie argumentai nepaneigia pagrįstoje nuomonėje pateiktų kaltinimų, Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

11 2007 m. liepos 9 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Vokietijos Federacinei Respublikai, Lietuvos Respublikai, Vengrijos Respublikai ir Austrijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą Suomijos Respublikos pusėje.

Dėl ieškinio

12 Pirmiausia reikia pastebėti, kad viename iš dvišalių susitarimų nėra tokios konkrečios sąlygos, kokia nurodyta šio sprendimo 5 punkte, kuri, Suomijos Respublikos manymu, bet kokiu atveju leidžia jai įvykdyti įsipareigojimus pagal Bendrijos teisę. Į kitus penkis susitarimus tokia sąlyga įtraukta.

13 Šiomis aplinkybėmis Komisijos ieškinį reikia nagrinėti atsižvelgiant į, pirma, susitarimą, kuriame nėra tokios sąlygos ir tada, antra, susitarimus, į kuriuos ji įtraukta.

14 Trečia, reikės išnagrinėti bendrus šalių argumentus, susijusius su nediskriminavimo principu ir EB 307 straipsnio antrosios pastraipos taikymo sritimi.

Dėl susitarimo su Rusijos Federacija

Šalių argumentai

15 Anot Komisijos, nagrinėjamame susitarime be kita ko nesant jokios sąlygos, Suomijos Respublikai leidžiančios taikyti kapitalo judėjimo ir mokėjimų apribojimus, kuriuos Taryba prireikus gali nustatyti pagal EB 57 straipsnio 2 dalį, EB 59 straipsnį ir EB 60 straipsnio 1 dalį, ši valstybė narė gali neįvykdyti įsipareigojimų pagal Bendrijos teisę. Komisija taip pat mano, kad nesiėmusi tinkamų priemonių nesuderinamumui su Sutartimi pašalinti minėta valstybė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 307 straipsnio antrąją pastraipą.

16 Suomijos Respublika ir jos pusėje į bylą įstojusios valstybės narės teigia, kad Tarybai nesiėmus jokių ribojančių priemonių prieš trečiąsias šalis, su kuriomis ji sudarė investicijų susitarimus, klausimas dėl nagrinėjamo susitarimo suderinamumo su Sutarties nuostata, kuri nebuvo taikoma, nekyla, nes nėra „egzistuojančio [nustatyto] nesuderinamumo“ EB 307 straipsnio antrosios pastraipos prasme. Todėl Komisijos nurodytas įsipareigojimų neįvykdymas yra tik hipotetinis. Šiomis aplinkybėmis valstybių narių pareiga imtis visų tintamų priemonių, kad būtų pašalintas minėtas

„egzistuojantis [nustatytas] nesuderinamumas“, atsiranda tik tuomet, kai Teisingumo Teismas iš anksto konstatuoja, jog toks nesuderinamumas egzistuoja.

17 Be to, įstojusios į bylą valstybės tvirtina, kad EB 57 straipsnio 2 dalyje, EB 59 straipsnyje ir EB 60 straipsnio 1 dalyje numatytos apsaugos priemonės gali būti įgyvendinamos tik išimtiniais atvejais, kurių nebuvo galima numatyti sudarant nagrinėjamą susitarimą. Darytina išvada, kad Suomijos Respublika galėtų pasinaudoti *rebus sic stantibus* principu ir laikinai sustabdyti ginčijamų nuostatų, susijusių su lėšų pervedimo laisve, galiojimą tuo atveju, jei Bendrija imtųsi apsaugos priemonių.

Teisingumo Teismo vertinimas

18 Į nagrinėjamą dvišalį Suomijos Respublikos sudarytą investicijų susitarimą įtrauktos sąlygos, užtikrinančios laisvę be nepagrįsto delsimo pervesti su investicijomis susijusius mokėjimus laisvai konvertuojama valiuta.

19 Taip visų pirma užtikrinama laisvė pervesti lėšas, skirtas investicijoms vykdyti, jas administruoti ir praplėsti, bei atgal pervesti iš šių investicijų gautas pajamas, taip pat laisvė pervesti paskoloms grąžinti būtinas lėšas ir lėšas, gautas nutraukus minėtą investiciją ar jos atsisakius.

20 Šiuo aspektu šis susitarimas pažodžiui atitinka EB 56 straipsnio 1 dalį, pagal kurią „<…> uždraudžiami visi kapitalo judėjimo tarp valstybių narių ir tarp valstybių narių bei

trečiųjų šalių apribojimai“, ir EB 56 straipsnio 2 dalį, pagal kurią „<…> uždraudžiami visi mokėjimų tarp valstybių narių ir tarp valstybių narių bei trečiųjų šalių apribojimai“.

21 Tiesa, kad šiame Komisijos ieškinyje nurodytomis Sutarties nuostatomis Tarybai suteikta teisė tam tikromis aplinkybėmis apriboti kapitalo judėjimą ir mokėjimus tarp valstybių narių ir trečiųjų šalių, įskaitant ir nagrinėjamomis sąlygomis dėl pervedimo numatytus kapitalo judėjimą ir mokėjimus.

22 Nagrinėjamose EB 57 straipsnio 2 dalies, EB 59 straipsnio ir EB 60 straipsnio 1 dalies nuostatose, siekiant apsaugoti bendrąjį Bendrijos interesą ir prireikus sudaryti sąlygas Bendrijai laikytis savo ir valstybių narių tarptautinių įsipareigojimų, įtvirtintos laisvo kapitalo ir mokėjimų judėjimo tarp valstybių narių ir trečiųjų šalių principo išimtys.

23 Pagal EB 57 straipsnio 2 dalį Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, gali kvalifikuotąja balsų dauguma nustatyti tam tikras ribojančias priemones dėl kapitalo judėjimo, susijusio su tiesioginėmis investicijomis į trečiąsias šalis arba iš jų. Kadangi šios priemonės reiškia „atžangą“ Bendrijos teisėje liberalizuojant kapitalo judėjimą į trečiąsias šalis ar iš jų, reikalaujama vienbalsiškumo.

24 Pagal EB 59 straipsnį, kai dėl kapitalo judėjimo į trečiąsias šalis ar iš jų „Ekonominės ir pinigų sąjungos veikimui kyla arba gali kilti didelių sunkumų“, Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir pasikonsultavusi su Europos centriniu banku, gali imtis „ne ilgiau kaip šešis mėnesius“ taikomų apsaugos priemonių, jei jos būtinai reikalingos.

25 Pagal EB 60 straipsnio 1 dalį įgyvendindama bendrąją poziciją ar bendruosius veiksmus bendrosios užsienio ir saugumo politikos srityje Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, gali imtis „reikalingų neatidėliotinų priemonių“, taikomų kapitalo judėjimui ir mokėjimams. Toks veiksmas gali būti būtinas, pavyzdžiui, įgyvendinant Jungtinių Tautų organizacijos Saugumo Tarybos rezoliuciją.

26 Neginčytina, kad minėtame dvišaliame susitarime nėra nuostatų, paliekančių Bendrijai tokias galimybes apriboti su investicijomis susijusį lėšų judėjimą. Todėl reikia išnagrinėti, ar Suomijos Respublika dėl šios priežasties privalėjo imtis EB 307 straipsnio antrojoje pastraipoje nurodytų tinkamų priemonių.

27 Pagal EB 307 straipsnio pirmąją pastraipą Sutarties nuostatos neturi paveikti teisių ir pareigų, kylančių iš valstybės narės ir trečiosios šalies susitarimų, sudarytų iki šios valstybės narės įstojimo dienos. Šia nuostata laikantis tarptautinės teisės principų siekiama patikslinti, kad Sutarties taikymas neturi įtakos atitinkamos valstybės narės įsipareigojimui gerbti iš anksčiau sudaryto susitarimo kylančias trečiųjų šalių teises ir vykdyti įsipareigojimus (žr. 1980 m. spalio 14 d. Sprendimo *Burgoa*, 812/79, Rink. p. 2787, 8 punktą; 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Portugaliją*, C-84/98, Rink. p. I-5215, 53 punktą ir 2003 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Budějovický Budvar*, C-216/01, Rink. p. I-13617, 144 ir 145 punktus).

28 Tačiau pagal EB 307 straipsnio antrąją pastraipą valstybės narės privalo imtis visų tinkamų priemonių, kad pašalintų nustatytą iki valstybės narės įstojimo sudarytų susitarimų nesuderinamumą su Bendrijos teise. Pagal šią nuostatą prireikus valstybės narės viena kitai padeda siekti šio tikslo ir atitinkamais atvejais nustato bendrą požiūrį.

29 EB 57 straipsnio 2 dalies, EB 59 straipsnio ir EB 60 straipsnio 1 dalies nuostatomis Tarybai suteikiama teisė tam tikrais konkrečiais atvejais apriboti kapitalo judėjimą ir mokėjimus tarp valstybių narių ir trečiųjų šalių.

30 Tam, kad būtų užtikrintas šių nuostatų veiksmingumas būtina, kad laisvą kapitalo judėjimą ribojančios priemonės, kai jas priima Taryba, galėtų būti nedelsiant taikomos valstybėms, kurioms jos skirtos.

31 Kaip Teisingumo Teismas nusprendė 2009 m. kovo 3 d. Sprendimuose *Komisija prieš Austriją* (C-205/06, Rink. p. I-1301, 37 punktas) ir *Komisija prieš Švediją* (C-249/06, Rink. p. I-1335, 38 punktas), ši Tarybos kompetencija, apimanti jos teisę anksčiau valstybės narės ir trečiosios šalies sudaryto susitarimo sritį atitinkančioje arba su ja susijusioje srityje trečiųjų šalių atžvilgiu vienašališkai nustatyti ribojančias priemones, yra nesuderinama su tokiu susitarimu, jei, pirma, jame nėra nuostatos, leidžiančios atitinkamai valstybei narei įgyvendinti savo teises ir vykdyti įsipareigojimus kaip Bendrijos narei ir, antra, to taip pat neleidžia joks tarptautinės teisės mechanizmas.

32 Suomijos Respublika minėto susitarimo atžvilgiu nesiremia jokiu mechanizmu, kuris leistų jai įvykdyti įsipareigojimus pagal Bendrijos teisę. Be to, bet kuriuo atveju galimybė, kuria remiasi įstojusios į bylą valstybės, naudotis kitomis tarptautinės teisės nustatytomis priemonėmis, pavyzdžiui, nagrinėjamo susitarimo galiojimo sustabdymu ir net jo arba tam tikrų sąlygų denonsavimu, yra pernelyg neapibrėžto poveikio, kad galėtų užtikrinti veiksmingą Tarybos priimtų priemonių taikymą per nustatytą terminą.

33 Neginčytina, kad Komisijos nurodytais atvejais per jos pagrįstoje nuomonėje nustatytą terminą Suomijos Respublika atitinkamų trečiųjų šalių atžvilgiu nesiėmė jokių priemonių, kad pašalintų taikant nagrinėjamus susitarimus galintį kilti prieštaravimą priemonėms, kurias Taryba gali nustatyti pagal EB 57 straipsnio 2 dalį, 59 straipsnį ir 60 straipsnio 1 dalį.

34 Reikia pridurti, kad, kaip konstatuota bylose, kuriose priimti minėti sprendimai *Komisija prieš Austriją* ir *Komisija prieš Švediją*, valstybė narė, atsakovė šioje byloje, yra ne vienintelė, kurios investicijų susitarimai su trečiosiomis šalimis nesuderinami su Sutartimi, ir šis nesuderinimas neleidžia taikyti kapitalo judėjimą ir mokėjimus ribojančių priemonių, kurias pagal EB 57 straipsnio 2 dalį, EB 59 straipsnį ir EB 60 straipsnio 1 dalį gali nustatyti Taryba.

35 Todėl reikia pažymėti, kad pagal EB 307 straipsnio antrąją pastraipą prireikus valstybės narės viena kitai padeda siekti pašalinti iki valstybių narių įstojimo sudarytų susitarimų nustatytą nesuderinamumą su Bendrijos teise ir atitinkamais atvejais nustato bendrą požiūrį. Atsižvelgiant į Komisijai pagal EB 211 straipsnį tenkančią pareigą rūpintis Sutarties nuostatų taikymu, ji turi imtis bet kokios iniciatyvos palengvinti atitinkamoms valstybėms narėms padėti viena kitai ir nustatyti bendrą požiūrį.

Dėl susitarimų su Baltarusijos Respublika, Kinijos Liaudies Respublika, Malaizija, Šri Lankos Socialistine Demokratine Respublika ir Uzbekistano Respublika

Šalių argumentai

36 Komisija teigia, kad šio susitarimo 5 punkte minėtos sąlygos konkrečiose nuostatose, kuriomis remiasi Suomijos Respublika minėtų susitarimų atžvilgiu, daroma nuoroda į valstybių, šių susitarimų šalių, įstatymus ir kitus teisės aktus, galiojusius sudarant minėtus susitarimus, t. y. šiuo atveju iki Suomijos Respublikos įstojimo į Sąjungą. Todėl

Komisija mano, kad šios nuostatos savaime nesuteikia šiai valstybei narei galimybės nedelsiant įgyvendinti ribojančias priemones, kurių gali tekti imtis Bendrijai.

37 Suomijos Respublika ir Lietuvos Respublika teigia priešingai, kad šias nuostatas galima taikyti, nes Tarybos priimtos ribojančios priemonės dėl tiesioginio Bendrijos teisės veikimo yra Suomijos teisės minėtų nuostatų prasme dalis. Dėl to nėra nesuderinamumo su Sutartimi EB 307 straipsnio antrosios pastraipos prasme.

Teisingumo Teismo vertinimas

38 Pažymėtina, kad, kaip teisingai teigia Suomijos Respublika, ribojančios priemonės, kurias Taryba gali nustatyti pagal EB 57 straipsnio 2 dalį ir EB 59 bei EB 60 straipsnius, bus Suomijos teisinės sistemos dalis. Tačiau nėra aišku, kad, atsižvelgiant į nagrinėjamus dvišalius investicijų susitarimus, tokias priemones bus galima laikyti Suomijos teisės dalimi.

39 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką tarptautinė sutartis turi būti aiškinama pagal joje vartojamas sąvokas ir jos tikslą. 1969 m. gegužės 23 d. Vienos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių teisės ir 1986 m. kovo 21 d. Vienos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių tarp tarptautinių organizacijų ir valstybių arba tarp tarptautinių organizacijų 31 straipsniuose, kuriuose perteikiama bendroji paprotinė tarptautinė teisė, šiuo klausimu patikslinama, kad sutartis turi būti aiškinama laikantis geros valios principų, atsižvelgiant į joje vartojamų sąvokų įprastą reikšmę ir į sutarties objektą bei jo tikslą (žr. 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Jany ir kt.*, C-268/99, Rink. p. I-8615, 35 punktą ir 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, Rink. p. I-403, 40 punktą).

40 Šiuo požiūriu pažymėtina, kad nagrinėjamų dvišalių susitarimų sąlygų, kurias Komisija ginčija ieškiniu dėl įsipareigojimų neįvykdymo, tikslas yra užtikrinti su investicijomis susijusių mokėjimų laisvę ir tai padaryti kuo greičiau.

41 Šiomis aplinkybėmis klausimas, ar nagrinėjamuose dvišaliuose susitarimuose esanti sąlyga, kuri užtikrina investicijų apsaugą susitariančios šalies teisės aktų nustatytose ribose, leidžia vienai ar kitai šaliai apriboti mokėjimo galimybes taikant sprendimus – nacionalinius ar kitus, – priimtus susitarimams įsigaliojus, yra bent jau diskutuotinas, ypač dėl to, kad tam tikrų susitarimų atžvilgiu taip pat patikslinama, jog kiekviena susitarianti šalis turi veikti „vadovaudamasi tarptautine teise“.

42 Taigi neatrodo, kad nagrinėjamų dvišalių susitarimų sąlygos, kuriomis remiasi Suomijos Respublika tvirtindama, kad, priešingai nei nurodo Komisija, prireikus ji gali visapusiškai įvykdyti įsipareigojimus pagal Bendrijos teisę, kurie gali kilti Tarybai priėmus laisvą kapitalo judėjimą ribojančias priemones, tai užtikrintų, nes minėtų sąlygų aiškinimas yra pernelyg neapibrėžtas ir taip pat pernelyg neapibrėžta jų apimtis bei poveikis.

43 Darytina išvada, kad nagrinėjamų dvišalių susitarimų sąlygų, kuriomis remiasi Suomijos Respublika, neužtenka, kad būtų užtikrintas Komisijos ginčijamų susitarimų suderinamumas su EB 307 straipsniu.

Dėl nediskriminavimo principo ir EB 307 straipsnio antrosios pastraipos taikymo srities

Šalių argumentai

44 Vokietijos Federacinė Respublika ir Vengrijos Respublika teigia, kad ginčijamų dvišalių susitarimų pripažinimas nesuderinamais su Sutartimi EB 307 straipsnio antrosios pastraipos prasme prieštarautų „konkurencijos vidaus rinkoje principui ir nediskriminavimo principui“, nes Suomijos Respublika ir Sąjungos piliečiai bei įmonės, kuriems taikomi šios valstybės narės sudaryti susitarimai, būtų mažiau palankioje padėtyje, palyginti su kitomis valstybėmis narėmis ir piliečiais bei įmonėmis, kuriems taikomų investicijų susitarimų Komisija neginčija.

45 Komisija teigia, kad palyginimas su kitų valstybių narių sudarytais investicijų susitarimais nėra reikšmingas, nes pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką valstybė narė negali pateisinti įsipareigojimų pagal Sutartį neįvykdymo tuo, kad kitos valstybės narės taip pat nesilaiko įsipareigojimų.

46 Suomijos Respublika, palaikoma Vengrijos Respublikos, galiausiai nurodo neigiamas pasekmes, kurias gali lemti Komisijos pozicija, nes ji leistų pripažinti įsipareigojimų neįvykdymą pagal EB 307 straipsnio antrąją pastraipą visais atvejais, kai atitinkamai prieš Sutarties įsigaliojimą arba prieš valstybės narės įstojimą su trečiosiomis šalimis sudarytas susitarimas reguliuoja sritį, kurioje Bendrija dar nesinaudojo pagal Sutartį turima kompetencija. Taip aiškinant EB 307 straipsnio antrosios pastraipos taikymo sritis pasidarytų neribota, o tai būtų ginčytina tiek teisinio saugumo, tiek kompetencijos padalijimo tarp Bendrijos ir valstybių narių požiūriu ir pažeistų EB 307 straipsnio pirmąja ir antrąja pastraipomis sukurtą pusiausvyrą.

47 Komisija teigia, kad ji niekada netvirtino, jog valstybės narės privalo imtis priemonių pagal EB 307 straipsnį visose srityse, kuriose Bendrija ateityje galėtų imtis teisinių priemonių. Ji pripažįsta, kad ji to reikalauti negali taip pat ir dėl to, kad teisės aktų, kurie gali būti priimti skirtingose srityse, turinio iš esmės negalima numatyti. Vis dėlto ji tvirtina, kad kitaip yra su EB 57 straipsnio 2 dalimi, EB 59 straipsniu ir EB 60 straipsnio 1 dalimi, kurie suteikia Tarybai labai tiksliai apibrėžtą kompetenciją dėl kapitalo judėjimo ir mokėjimų apribojimo trečiųjų šalių atžvilgiu ir kurie, priėmus tokias priemones, įpareigoja valstybes nares nedelsiant jas taikyti.

Teisingumo Teismo vertinimas

48 Pirma, pažymėtina, kad valstybė narė, siekdama pateisinti įsipareigojimų pagal Sutartį nevykdymą, negali remtis ta aplinkybe, jog kitos valstybės narės taip pat nevykdo įsipareigojimų. Sutartimi sukurtoje Bendrijos teisinėje sistemoje valstybių narių Bendrijos teisės įgyvendinimas negali priklausyti nuo abipusiškumo sąlygos. EB 226 ir 227 straipsniuose numatytos tinkamos teisių gynimo priemonės valstybių narių įsipareigojimų pagal Sutartį nevykdymo atvejais (žr. 1990 m. sausio 11 d. Sprendimo *Blanguernon*, C-38/89, Rink. p. I-83, 7 punktą ir 2001 m. kovo 29 d. Sprendimo *Portugalija prieš Komisiją*, C-163/99, Rink. p. I-2613, 22 punktą).

49 Antra, kalbant apie argumentą, kad patenkinus Komisijos ieškinį būtų pernelyg išplėsta EB 307 straipsnio antrosios pastraipos taikymo sritis, pakanka konstatuoti, jog šis sprendimas niekaip nepažeidžia valstybių narių įsipareigojimų kitomis aplinkybėmis ir juo tik pripažįstama, kad, kaip buvo nurodyta anksčiau, Tarybos naudojimuisi jai suteikta kompetencija kapitalo judėjimo srityje gali trukdyti pats nagrinėjamų dvišalių susitarimų ir juose išdėstytų sąlygų egzistavimas.

50 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, reikia pripažinti, kad nesiėmusi tinkamų priemonių tam, kad pašalintų nuostatų dėl kapitalo pervedimo, esančių ginčijamuose dvišaliuose susitarimuose, nesuderinamumą su Sutartimi, Suomijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 307 straipsnio antrąją pastraipą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

51 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Suomijos Respublika pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

52 Pagal to paties straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą į bylą įstojusios Vokietijos Federacinė Respublika, Lietuvos Respublika, Vengrijos Respublika ir Austrijos Respublika pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Nesiėmusi tinkamų priemonių tam, kad pašalintų nuostatų dėl kapitalo pervedimo, esančių dvišaliuose investicijų susitarimuose dėl abipusio investicijų skatinimo ir apsaugos, kuriuos Suomijos Respublika sudarė atitinkamai su buvusia Sovietinių Socialistinių Respublikų Sąjunga, kurios teises ir pareigas perėmė Rusijos Federacija (susitarimas pasirašytas 1989 m. vasario 8 d.), Baltarusijos Respublika (susitarimas pasirašytas 1992 m. spalio 28 d.), Kinijos Liaudies Respublika (susitarimas pasirašytas 1984 m. rugsėjo 4 d.), Malaizija (susitarimas pasirašytas 1985 m. balandžio 15 d.), Šri Lankos Socialistine Demokratine Respublika (susitarimas pasirašytas**

1985 m. balandžio 27 d.) ir Uzbekistano Respublika (susitarimas pasirašytas 1992 m. spalio 1 d.), nesuderinamumą su Sutartimi, Suomijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 307 straipsnio antrąją pastraipą.

2. Priteisti iš Suomijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

3. Vokietijos Federacinė Respublika, Lietuvos Respublika, Vengrijos Respublika ir Austrijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.